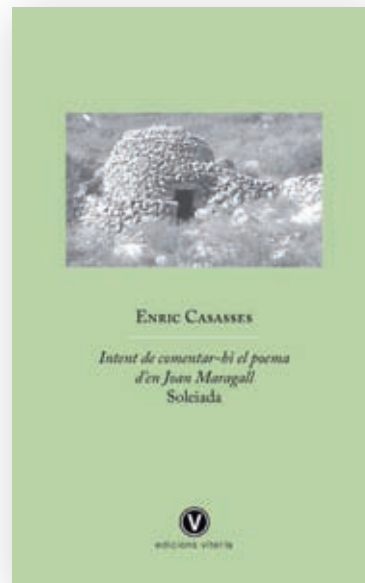

Una galleda mig plena

PEP VILA

Schopenhauer afirmava que un clàssic era un text de «literatura permanent». Penso que la poesia de Maragall ho és, i encara més el poema «Soleiada», del volum *Les disperses*, al costat de molts altres poemes seus. Enric Casasses fa l'intent —ell mateix ho confessa— de comentar, en un pròleg en vers, virtuosos, ben travat, amb tota l'artilleria al seu abast, un exercici estilístic interessant, el poema de Maragall que sempre ha passat per malla tots els seus comentaristes. Al meu entendre no n'acaba de pouar tota l'aigua. La galleda torna a pujar mig plena o mig buida. Jo tampoc, però, tinc la clau de tots els panys. Sabem que hi ha una noia de disset anys, que resta «prenyada de llum», que marxa de casa per tenir un fill del Sol, i va pel món comentant la calidesa que dona aquesta escalfor. Ves per on, l'astre rei estupra una noia verge. És un romanç, en noves rimades o codolades, sensual, amarat de felicitat, en el qual la noia canta el desig d'acostar el cel a la terra. D. Sam Abrams hi veu una possible lectura

maçònica. D'altres estudiosos l'han examinat des d'un punt de vista religiós, com si fos un poema nadalenc amb l'engendrament i naixement de Jesús, encara que res no ens ho indiqui. Un tercer grup de crítics hi veurien una adaptació espiritual del naixement del sol, fruit del capteniment místic de Maragall. Veieu com renovats lectors busquem encara molts anys després l'entrellat del seu missatge? De vegades arraulits sota d'un sol benigne, primaveral, com les sargantanes, tots hem sentit aquesta llavor d'un sensualisme que creix dins nostre. Maragall sempre exaltà la vida, la bondat de la vida. Era un vitalista que practicava un cristianisme poc ortodox. En una ocasió va deixar escrit: «*Todo lo que tiende a deprimir la fe en la definitiva bondad de la vida es inmoral*». Un home així per força havia de cantar la vida quan s'estremeix de plenitud, embadalit, amb l'instrument de la poesia. En el seu «Cant Espiritual», hi ha també aquest desig d'aturar «moments», sense renúncies, com l'escalforeta que fa un bon sol.

CASASSES, Enric
**Intent de comentar-hi
el poema d'en Joan
Maragall «Soleiada»**

Edicions Vitel·la
Bellcaire d'Empordà, 2014

Ni tan feliços, ni tan fàcil

XAVIER CASTILLÓN

El quintet banyolí Morgat Morgat debutà amb aquest *Salvatge manifest*, produït per Miqui Puig (i editat en el seu segell, LAV Records), un tàndem creatiu que va néixer quan el grup va participar al concurs Sona 9, el 2013, i va quedar en un meritori segon lloc, mereixedor del premi Joventut. No deixa de ser curiós que s'atorgués

un guardó anomenat Joventut a una banda que, tot i haver nascut oficialment el 2011, no està formada per uns nous nous, sinó per uns músics amb antecedents (Josephine Libido) que, a més, confessen una llarga melomania, ja crònica. Jordi Torrent (guitarra i veu), Ramon Prats (bateria), Lluís Busquets (baix), Narcís Torrent (guitarra i veu) i Xavi Teixidor (guitarra)

formen aquest grup que evoca amb el seu nom una llegenda banyolina i connecta, musicalment i anímicament, amb la millor escola sonora de la capital del Pla de l'Estany, amb Kitsch com a gran referent: música fosca però no tenebrosa («Matar el porc», «Nen d'estral»), perquè tot sovint s'il·lumina amb ràfegues d'humor, explosions de *carpe diem* sota sospita («I embogirem

La revolució sí es veurà per Youtube

XAVIER CASTILLÓN

Els baixempordanesos Sanjays són com els germans petits de la tan citada escena musical bisbalenca que va tenir el seu *big bang* ara fa una dècada. En algun cas, aquesta afirmació és biològicament exacta: Òscar Martorell, veu i guitarra de Sanjays, és el germà petit de Guillermo Martorell (Mr. Hubba & el Mono Inventor), que ara forma part de Mazoni, el grup liderat per Jaume Pla, productor i «germà gran» de Sanjays des del segon disc del grup, *Laboratorium* (2012), que també ha produït i mesclat aquest *Food and milk for our babies*, presentat per la seva discogràfica, Bankrobber, com «el disc guerriller de Sanjays». Guerriller? No és que aquesta colla de follets amants de les disfresses en els seus orgàstics directes s'hagin passat ara a la cançó protesta ni al rock polititzat en la línia de Rage Against The Machine. Els temps estan canviant, però no tant. Hi

ha missatges d'una certa consciència social ja des del títol i la portada del disc, amb referències a la Gran Depressió i la II Guerra Mundial que conviden a fer paral·lelismes amb la crisi actual, i fins i tot hi trobem mostres d'un bel·ligerant anticlericalisme («Cardenalis intraanalis») que els porta conseqüentment a l'ateisme («God does not exist»). Però el grup que completen Adrià Cortadellas (guitarra i veu), Adrià Vergés (bateria), Natán Arbó (baix), Pau Giralt (piano i sintetitzador) i Núria Moliner (veu) — que després de la gravació del disc va substituir Demmy Sober— no dóna la sensació de voler conscienciar-nos de res, sinó de voler passar-s'ho molt bé. Amb ritmes ballables, brillants melodies *pop*, guitarres frenètiques, teclats juganers i dinàmiques combinacions vocals a partir dels diferents registres masculins i femenins que hi ha en el grup, Sanjays ja ha perdut definitivament els pocs pre-

SANJAYS

Food and milk for our babies

Bankrobber, 2015

judicis musicals que els quedaven encara als seus germans grans.

MORGAT MORGAT

Salvatge manifest

LAV Records, 2014

SANJAYS

MORGAT MORGAT

borratxos ballant com si fóssim feliços. Perquè som feliços», canta en Jordi a la final «Feliços (Un dinar)», amb una

veu rica en matisos), psicodèlia que toca de peus a terra i cançons d'amor gens ortodoxes, com ara la preciosa «La pell bruna» i «Annie Clark», que obre el disc amb ímpetu i un homeatge tangencial a la cantant texana més coneguda com a St. Vincent, sense que després la lletra deixi gens clara la raó del títol. Però així són Morgat Morgat, que, malgrat proclames com

ara «Hòstia, que bé quan tot és fàcil» («Fàcil (74° C)») no volen posar les coses massa fàcils a l'oient, en un disc que funciona com una muntanya russa on els estats d'ànim pugen i baixen: un dia lluites contra tu mateix, l'endemà vols ser amic de tothom i després en fas una cançó estranyament vitalista i la titules «La gent i el seu món»... que evidentment no és el teu.